Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (třetího senátu)

9. prosince 2020 *

„Ochranná známka Evropské unie – Řízení o prohlášení neplatnosti – Obrazová ochranná známka Evropské unie BASIC – Starší národní obchodní názvy basic a basic AG – Relativní důvody pro zamítnutí zápisu – Užívání označení, jehož význam není pouze místní, v obchodním styku – Článek 8 odst. 4 a čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení (ES) č. 207/2009 [nyní čl. 8 odst. 4 a čl. 60 odst. 1 písm. c) nařízení (EU) 2017/1001] – Prohlášení částečné neplatnosti – Rozhodnutí přijaté v návaznosti na zrušení dřívějšího rozhodnutí Tribunálem – Postoupení věci odvolacímu senátu – Nedostatek pravomoci osoby, která věc postoupila – Článek 1d nařízení (ES) č. 216/96 – Vedlejší žaloba“

Ve věci T-722/18,

Repsol, SA, se sídlem v Madridu (Španělsko), zastoupená J.-B. Devaureixem a J. C. Erdozain Lópezem, advokáty,

žalobkyně,

proti

Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO), zastoupenému H. O'Neillem a V. Ruzekem, jako zmocněnci,

žalovanému,

přičemž další účastnicí řízení před odvolacím senátem EUIPO, vystupující jako vedlejší účastnice řízení před Tribunálem, je

Basic AG Lebensmittelhandel, se sídlem v Mnichově (Německo), zastoupená D. Altenburg, advokátkou,

jejímž předmětem je žaloba podaná proti rozhodnutí druhého odvolacího senátu EUIPO ze dne 22. srpna 2018 (věc R 178/2018-2), týkajícímu se řízení o prohlášení neplatnosti mezi společnostmi Basic Lebensmittelhandel a Repsol,

TRIBUNÁL (třetí senát),

ve složení A. M. Collins (zpravodaj), předseda, V. Kreuschitz a G. De Baere, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: A. Juhász-Tóth, radová,

s přihlédnutím k žalobě došlé kanceláři Tribunálu dne 7. prosince 2018,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k vyjádření EUIPO k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 4. března 2019,

s přihlédnutím k vyjádření vedlejší účastnice k žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 27. února 2019,

s přihlédnutím k vedlejší žalobě vedlejší účastnice došlé kanceláři Tribunálu dne 27. února 2019,

s přihlédnutím k vyjádření žalobkyně k vedlejší žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 10. července 2019,

s přihlédnutím k vyjádření EUIPO k vedlejší žalobě došlému kanceláři Tribunálu dne 28. června 2019,

s přihlédnutím k odpovědím EUIPO na organizační procesní opatření došlým kanceláři Tribunálu dne 4. března 2020 a k odpovědím žalobkyně na organizační procesní opatření došlým kanceláři Tribunálu dne 6. března 2020,

po jednání konaném dne 3. července 2020,

vydává tento

Rozsudek

Skutečnosti předcházející sporu

1 Dne 29. ledna 2007 žalobkyně, společnost Repsol, SA, podala u Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) přihlášku ochranné známky Evropské unie na základě nařízení Rady (ES) č. 40/94 ze dne 20. prosince 1993 o ochranné známce Společenství (Úř. věst. 1994, L 11, s. 1; Zvl. vyd. 17/01, s. 146), ve znění pozdějších předpisů, [nahrazeného nařízením Rady (ES) č. 207/2009 ze dne 26. února 2009 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2009, L 78, s. 1), které bylo následně nahrazeno nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) 2017/1001 ze dne 14. června 2017 o ochranné známce Evropské unie (Úř. věst. 2017, L 154, s. 1)].

2 Ochrannou známkou, jejíž zápis byl požadován, je následující obrazové označení vyvedené v modré, červené, oranžové a bílé barvě:

3 Služby, pro které byl zápis požadován, náležejí zejména do tříd 35 a 39 ve smyslu Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. června 1957, ve znění změn a doplňků, a pro každou z těchto tříd odpovídají zejména následujícímu popisu:

– třída 35: „Maloobchodní prodej tabáku, tisku, baterií, hraček“;

– třída 39: „Služby distribuce základních spotřebních potravinářských výrobků, jemného pečiva a cukrovinek, zmrzliny, hotových jídel, tabáku, tisku, baterií, hraček“.

4 Přihláška ochranné známky Evropské unie byla zveřejněna ve *Věstníku ochranných známek Společenství* č. 34/2007 ze dne 16. července 2007.

5 Zpochybněná ochranná známka byla zapsána dne 4. května 2009 pod číslem 5648159.

6 Dne 26. září 2011 vedlejší účastnice, společnost Basic AG Lebensmittelhandel, podala návrh na prohlášení částečné neplatnosti zpochybněné ochranné známky pro služby uvedené v bodě 3 výše.

7 Tento návrh byl založen na čl. 53 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 60 odst. 1 písm. a) nařízení 2017/1001], vykládaném ve spojení s čl. 8 odst. 1 písm. b) téhož nařízení [nyní čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení 2017/1001] a na čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 [nyní čl. 60 odst. 1 písm. c) nařízení 2017/1001], vykládaném ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení (nyní čl. 8 odst. 4 nařízení 2017/1001).

8 Vedlejší účastnice se na podporu svého návrhu na prohlášení neplatnosti v rozsahu, v němž byl založen na ustanovení čl. 53 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009, dovolávala následující starší obrazové ochranné známky Evropské unie, jejíž přihláška byla podána dne 15. ledna 2004, byla zapsána dne 29. dubna 2005 a byla řádně obnovena její platnost:

9 Tato starší ochranná známka se vztahovala na výrobky a služby náležející do tříd 29 až 33, 35, 42 a 43.

10 Vedlejší účastnice na podporu svého návrhu na prohlášení neplatnosti v rozsahu, v němž byl založen na ustanovení čl. 53 odst. 1 písm. c) ve spojení s ustanovením čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009, uplatňovala „názvy“ ve smyslu § 5 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen (Markengesetz) (zákon o ochraně ochranných známek a dalších rozlišovacích označení) ze dne 25. října 1994 (BGBl. 1994 I, s. 3082, a BGBl. 1995 I, s. 156) basic a basic AG, které užívala v obchodním styku v Německu a Rakousku pro služby „maloobchodního prodeje potravinářských výrobků, drogérie, bio výrobků a dalších výrobků běžné spotřeby, stravovací služby (stravování)“.

11 Za účelem podložení svých práv k těmto názvům vedlejší účastnice připojila ke svému návrhu na prohlášení neplatnosti řadu důkazů, které zahrnovaly snímky obrazovky vytištěné z její internetové stránky, její výroční zprávy za roky 2004 až 2006, dopisy dodavatele, dodací list, faktury, statistiky prodeje, čestné prohlášení vystavené členem jejího marketingového oddělení, podrobné tabulky obratů, kterých dosáhla, obchodní prospekty, propagační a reklamní materiály, diplom „podnikatel roku 2006“, který byl udělen dvěma jejím vedoucím pracovníkům, výstřižky z tisku z let 2003 až 2006 a rozsudek Landgericht München I (zemský soud Mnichov I, Německo) ze dne 9. září 2006.

12 Ve svém návrhu na prohlášení neplatnosti vedlejší účastnice rovněž citovala relevantní ustanovení § 5 a § 15 zákona o ochraně ochranných známek a dalších rozlišovacích označení, jakož i německá soudní rozhodnutí, která tato ustanovení vykládají.

13 Dne 24. května 2012 vedlejší účastnice odpověděla na vyjádření předložené žalobkyní dne 29. prosince 2011 a předložila řadu důkazů, které měly prokázat, že starší obrazová ochranná známka Evropské unie vyobrazená v bodě 8 výše byla řádně užívána. V příloze vyjádření, které předložila dne 4. března 2013, předložila doplňující důkazy.

14 Rozhodnutím ze dne 8. října 2013 zrušovací oddělení vyhovělo návrhu na prohlášení neplatnosti na základě čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení a prohlásilo zpochybněnou ochrannou známku za částečně neplatnou, a to v rozsahu, v němž byla tato ochranná známka zapsána pro služby uvedené v bodě 3 výše. Zrušovací oddělení mělo za to, že v důsledku toho není nutné zkoumat důvod neplatnosti založený na ustanovení čl. 53 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením s čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009.

15 Dne 2. prosince 2013 podala žalobkyně proti rozhodnutí zrušovacího oddělení odvolání k EUIPO na základě článků 58 až 64 nařízení č. 207/2009 (nyní články 66 až 71 nařízení 2017/1001).

16 Rozhodnutím ze dne 11. srpna 2015 první odvolací senát EUIPO rozhodnutí zrušovacího oddělení potvrdil a odvolání zamítl. Odvolací senát měl za to, že zrušovací oddělení správně použilo důvod neplatnosti stanovený v čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení. V tomto ohledu odvolací senát zejména konstatoval, že z důkazů předložených vedlejší účastnicí právně dostačujícím způsobem vyplývá, že starší označení basic a basic AG byla užívána v obchodním styku, přičemž význam tohoto užívání nebyl pouze místní ve smyslu posledně uvedeného označení. Podobně jako zrušovací oddělení měl odvolací senát za to, že není nutné zkoumat důvod neplatnosti založený na ustanovení čl. 53 odst. 1 písm. a) ve spojení s ustanovením čl. 8 odst. 1 písm. b) nařízení č. 207/2009.

17 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 29. října 2015 podala žalobkyně žalobu znějící na zrušení rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 11. srpna 2015, která byla zapsána do rejstříku pod číslem věci T-609/15.

18 Rozsudkem ze dne 21. září 2017, Repsol YPF v. EUIPO – Basic (BASIC) (T-609/15, EU:T:2017:640), Tribunál rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 11. srpna 2015 zrušil z důvodu, že odvolací senát nemohl pouze na základě důkazů, na nichž bylo toto rozhodnutí založeno, a sice důkazů uvedených v bodě 11 výše, dospět k závěru, že podmínka týkající se užívání dovolávaných označení v obchodním styku byla splněna. Pokud jde o relevantní období, Tribunál uvedl, že vedlejší účastnici přísluší prokázat, že označení basic a basic AG byla užívána v obchodním styku v Německu nejen ke dni podání přihlášky zpochybněné ochranné známky, ale také ke dni podání návrhu na prohlášení neplatnosti. I když přitom dotčené důkazy právně dostačujícím způsobem prokazují, že uvedená označení byla užívána v obchodním styku v Německu k prvně uvedenému datu, naproti tomu neprokazují, že tomu tak bylo ještě ke dni podání návrhu na prohlášení neplatnosti.

19 Dne 24. ledna 2018 prezident odvolacích senátů věc v návaznosti na rozsudek ze dne 21. září 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), na základě nařízení Komise v přenesené pravomoci (EU) 2017/1430 ze de 18. května 2017, kterým se doplňuje nařízení č. 207/2009 a zrušují nařízení (ES) č. 2868/95 a (ES) č. 216/96 (Úř. věst. 2017, L 205, s. 1), ve znění pozdějších předpisů [nahrazeného nařízením Komise v přenesené pravomoci (EU) 2018/625 ze dne 5. března 2018, kterým se doplňuje nařízení 2017/1001 a zrušuje nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430 (Úř. věst. 2018, L 104, s. 1)], a konkrétněji jeho čl. 35 odst. 4 (nyní čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2018/625), postoupil druhému odvolacímu senátu pod číslem věci R 178/2018-2.

20 Rozhodnutím ze dne 22. srpna 2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“) druhý odvolací senát poté, co přezkoumal každý z důvodů neplatnosti uplatněných vedlejší účastnicí, rozhodnutí zrušovacího oddělení zrušil v rozsahu, v němž návrhu na prohlášení neplatnosti vyhovělo pro služby „[m]aloobchodní prodej tabáku, tisku, baterií, hraček“ náležející do třídy 35 a pro „[s]lužby distribuce tabáku, tisku, baterií, hraček“ náležející do třídy 39. Naproti tomu druhý odvolací senát posledně uvedené rozhodnutí potvrdil v rozsahu, v němž návrhu na prohlášení neplatnosti vyhovělo pro „[s]lužby distribuce základních spotřebních potravinářských výrobků, jemného pečiva a cukrovinek, zmrzliny, hotových jídel“ náležející do třídy 39. Druhý odvolací senát k těmto závěrům dospěl zejména poté, co při přezkumu důvodu neplatnosti stanoveného v čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení zohlednil důkazy, které vedlejší účastnice předložila dne 24. května 2012 (viz bod 13 výše).

Návrhová žádání účastníků řízení

K návrhovým žádáním předloženým na podporu hlavní žaloby

21 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí,

– uložil EUIPO a vedlejší účastnici náhradu nákladů řízení.

22 EUIPO a vedlejší účastnice navrhují, aby Tribunál:

– zamítl žalobu,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K návrhovým žádáním předloženým na podporu vedlejší žaloby

23 Vedlejší účastnice navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž zrušilo rozhodnutí zrušovacího oddělení,

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

24 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zamítl vedlejší žalobu,

– uložil vedlejší účastnici náhradu nákladů řízení vynaložených v rámci jejího vyjádření k vedlejší žalobě.

25 EUIPO navrhuje, aby Tribunál:

– vyhověl vedlejší žalobě v rozsahu, v němž zní na částečné zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu porušení čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení;

– podpůrně zamítl vedlejší žalobu v rozsahu, v němž zní na částečné zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu porušení čl. 53 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 1 písm. b) téhož nařízení.

Právní otázky

26 Na podporu hlavní žaloby uplatňuje žalobkyně dva důvody. První žalobní důvod vychází z porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 (nyní čl. 72 odst. 6 nařízení 2017/1001). Druhý žalobní důvod, uplatněný podpůrně, vychází z porušení čl. 8 odst. 4 nařízení č. 207/2009.

27 Na podporu vedlejší žaloby uplatňuje vedlejší účastnice dva důvody. První žalobní důvod vychází z nesprávného použití důvodu neplatnosti stanoveného v čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení. Druhý žalobní důvod vychází z nesprávného použití důvodu neplatnosti stanoveného v čl. 53 odst. 1 písm. a) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 1 písm. b) téhož nařízení.

28 První žalobní důvod uplatněný žalobkyní se dělí na dvě části. V rámci první části tvrdí, že věc byla znovu přidělena druhému odvolacímu senátu na nesprávném právním základě, a sice čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430. V rámci druhé části uplatňuje porušení čl. 65 odst. 6 nařízení č. 207/2009 v podstatě tím, že odvolacímu senátu vytýká, že nezohlednil překážku věci rozsouzené pojící se k rozsudku ze dne 21. září 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), když v napadeném rozhodnutí při přezkumu důvodu neplatnosti stanoveného v čl. 53 odst. 1 písm. c) nařízení č. 207/2009 ve spojení s čl. 8 odst. 4 téhož nařízení zohlednil dodatečné důkazy předložené dne 24. května 2012.

29 EUIPO a vedlejší účastnice argumenty žalobkyně zpochybňují.

30 Pokud jde o první část prvního žalobního důvodu uplatněného žalobkyní, je třeba konstatovat, že jak je ostatně mezi účastníky řízení nesporné, ustanovením, na jehož základě měla být věc znovu přidělena odvolacímu senátu v návaznosti na rozsudek ze dne 21. září 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), byl článek 1d nařízení Komise (ES) č. 216/96 ze dne 5. února 1996, kterým se stanoví jednací řád odvolacích senátů Úřadu pro harmonizaci na vnitřním trhu (ochranné známky a vzory) (Úř. věst. 1996, L 28, s. 11; Zvl. vyd. 17/01, s. 221), ve znění nařízení Komise (ES) č. 2082/2004 ze dne 6. prosince 2004 (Úř. věst. 2004, L 360, s. 8), a nikoli čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430.

31 I když totiž článek 80 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430 zrušil zejména nařízení č. 216/96, stanovil, že se toto nařízení použije i nadále „na probíhající řízení, na něž se […] nařízení [v přenesené pravomoci 2017/1430] v souladu s jeho článkem 81 nepoužije, až do dokončení uvedených řízení“. Z článku 81 odst. 2 písm. j) nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430 přitom vyplývalo, že se jeho hlava V, v níž byl obsažen zejména jeho čl. 35 odst. 4, nepoužije na odvolání podaná k odvolacímu senátu před 1. říjnem 2017. Tak je tomu právě v projednávané věci, jelikož rozsudek ze dne 21. září 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), kterým bylo rozhodnutí odvolacího senátu ze dne 11. srpna 2015 zrušeno v plném rozsahu, měl za následek, že toto rozhodnutí bylo se zpětnou účinností odstraněno z právního řádu a bylo znovu projednáváno odvolání podané žalobkyní u EUIPO proti rozhodnutí zrušovacího oddělení dne 2. prosince 2013, tedy před 1. říjnem 2017.

32 Článek 1d nařízení č. 216/96, ve znění pozdějších předpisů, nadepsaný „Vrácení případu na základě rozhodnutí Soudního dvora“, stanovil následující:

„1. Pokud podle čl. [65] odst. 6 nařízení [č. 207/2009] opatření, nezbytná k tomu, aby se vyhovělo rozhodnutí Soudního dvora rušícího zcela nebo částečně rozhodnutí odvolacího senátu nebo velkého senátu, zahrnují nové přezkoumání případu, který byl předmětem daného rozhodnutí, odvolacím senátem, rozhodne prezidium, zda je případ přidělen tomu senátu, který vydal rozhodnutí, jinému senátu, nebo velkému senátu.

2. Pokud je případ postoupen jinému senátu, je tento senát složen tak, aby v něm nebyli žádní ze členů, kteří přijali napadené rozhodnutí. Toto poslední ustanovení neplatí, pokud je případ postoupen velkému senátu.“

33 Článek 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430 stanovil následující:

„Pokud bylo rozhodnutí odvolacího senátu v dané věci zrušeno nebo změněno konečným rozsudkem Tribunálu nebo případně Soudního dvora, musí prezident odvolacích senátů za účelem dodržení uvedeného rozsudku v souladu s čl. 65 odst. 6 nařízení […] č. 207/2009 znovu přidělit danou věc podle odstavce 1 tohoto článku takovému odvolacímu senátu, který se neskládá ze členů, kteří přijali zrušené rozhodnutí, kromě situace, kdy byla věc předána rozšířenému odvolacímu senátu […] nebo pokud zrušené rozhodnutí přijal velký senát.“

34 Podle čl. 1d odst. 1 nařízení č. 216/96, ve znění pozdějších předpisů, tak rozhodnutí o novém přidělení věci odvolacímu senátu v návaznosti na zrušující rozsudek spadalo do pravomoci prezidia odvolacích senátů, zatímco podle čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430 toto rozhodnutí spadalo do pravomoci prezidenta odvolacích senátů. Je tudíž třeba dospět k závěru, že v projednávaném případě bylo rozhodnutí o novém přidělení věci druhému odvolacímu senátu v návaznosti na rozsudek ze dne 21. září 2017, BASIC (T-609/15, EU:T:2017:640), přijato orgánem, který k tomu neměl pravomoc, v projednávaném případě prezidentem odvolacích senátů.

35 EUIPO, aniž předcházející závěr zpochybňuje, tvrdí, že i když k novému přidělení dotčené věci došlo na základě čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430, v praxi bylo v souladu s požadavky stanovenými článkem 1d nařízení č. 216/96, ve znění pozdějších předpisů. Podle EUIPO lze mít totiž za to, že prezidium v projednávané věci přezkoumalo a schválilo nové přidělení věci druhému odvolacímu senátu, jelikož na svém zasedání dne 23. dubna 2018 nevzneslo žádnou výhradu proti tomuto novému přidělení zmíněnému ve zprávě, která je na základě rozhodnutí prezidenta odvolacích senátů použitelného od 1. října 2017 tímto prezidentem schválena a předložena prezidiu, aby bylo informováno o zrušených věcech v průběhu daného období a aby mu bylo umožněno případně se vyjádřit k jejich novému přidělení.

36 Tato tvrzení musí být odmítnuta. Pouhá skutečnost, že prezidium bylo informováno o rozhodnutí o novém přidělení přijatém orgánem, který k tomu neměl pravomoc, a sice orgánem jiným než jím samotným, a že nevzneslo žádnou výhradu proti tomuto rozhodnutí, totiž nemůže znamenat, že musí být považováno za autora tohoto rozhodnutí, a že byla tudíž zhojena protiprávnost konstatovaná v bodě 34 výše. V této souvislosti je třeba poznamenat, že EUIPO neuvedl žádné právní ustanovení, které by umožňovalo dospět k opačnému závěru.

37 Je třeba odmítnout rovněž argument EUIPO, k němuž se vedlejší účastnice připojila na jednání, podle něhož by výsledek byl stejný, kdyby byl v projednávané věci použit článek 1d nařízení č. 216/96, ve znění pozdějších předpisů, v tom smyslu, že věc by byla rovněž znovu přidělena odvolacímu senátu za účelem jejího přezkumu, a podle něhož žalobkyně nevysvětila, proč by jí použití čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430, a nikoli použití výše uvedeného ustanovení, způsobilo jakoukoli újmu.

38 Je pravda, že z judikatury vyplývá, že vada řízení vede k celkovému nebo částečnému zrušení rozhodnutí pouze tehdy, jestliže je prokázáno, že v případě neexistence této vady mohlo mít napadené rozhodnutí jiný obsah [viz rozsudek ze dne 1. února 2018, Philip Morris Brands v. EUIPO – Explosal (Superior Quality Cigarettes FILTER CIGARETTES Raquel), T-105/16, EU:T:2018:51, bod 78 a citovaná judikatura].

39 V projednávané věci je však nutno konstatovat, že argument EUIPO týkající se dopadu porušení článku 1d nařízení č. 216/96, ve znění pozdějších předpisů, na obsah napadeného rozhodnutí má zcela spekulativní povahu. Je zajisté pravda, že podle tohoto ustanovení by prezidium věc znovu přidělilo odvolacímu senátu, aby o ní znovu rozhodl. Je rovněž zajisté pravda, že jeho volba také mohla padnout na druhý odvolací senát. Stejně tak však prezidium mohlo věc znovu přidělit jinému odvolacímu senátu, včetně odvolacího senátu, který přijal rozhodnutí zrušené Tribunálem, aniž by v posledně uvedeném případě, na rozdíl od toho, co vyplývalo z čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430, tento senát musel být složen tak, aby v něm nebyli žádní ze členů, kteří přijali toto rozhodnutí. Vzhledem k tomu, že volba a složení odvolacího senátu představuje fázi předcházející přijetí rozhodnutí a má prvořadý vliv na obsah tohoto rozhodnutí, není možné potvrdit ani vyvrátit, že by v případě, že by věc byla postoupena jinému odvolacímu senátu, bylo rozhodnutí, které musí přijmout uvedený odvolací senát, jiné [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 3. července 2013, Cytochroma Development v. OHIM – Teva Pharmaceutical Industries (ALPHAREN), T-106/12, nezveřejněný, EU:T:2013:340, bod 31].

40 Konečně EUIPO marně uplatňuje skutečnost, že žalobkyně před druhým odvolacím senátem neuplatnila otázku nového přidělení věci na nesprávném právním základě, ačkoli byla v dopise kanceláře odvolacích senátů ze dne 24. ledna 2018, tedy téměř sedm měsíců před přijetím napadeného rozhodnutí, informována o postoupení uvedené věci zmíněnému odvolacímu senátu na základě čl. 35 odst. 4 nařízení v přenesené pravomoci 2017/1430. Tento dopis byl totiž pouhým informačním dopisem, který neobsahoval žádnou výzvu k předložení případného vyjádření.

41 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že první části prvního důvodu hlavní žaloby je třeba vyhovět a napadené rozhodnutí zrušit v plném rozsahu, aniž je nutné zkoumat druhou část tohoto žalobního důvodu nebo druhý důvod této žaloby. Vzhledem k tomu, že důsledkem tohoto zrušení je to, že se vedlejší žaloba, která směřuje k částečnému zrušení napadeného rozhodnutí, stala bezpředmětnou, o vedlejší žalobě již není namístě rozhodovat.

K nákladům řízení

42 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Kromě toho podle článku 137 jednacího řádu není-li vydáno rozhodnutí ve věci samé, rozhodne o nákladech řízení Tribunál dle volného uvážení.

43 Vzhledem k tomu, že v projednávané věci v rámci hlavní žaloby žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a EUIPO a vedlejší účastnice neměly ve věci úspěch, je důvodné rozhodnout, že EUIPO a vedlejší účastnice ponesou vlastní náklady řízení a ukládá se jim náhrada nákladů řízení žalobkyně. V tomto ohledu EUIPO nahradí polovinu nákladů řízení žalobkyně a vedlejší účastnice nahradí polovinu nákladů řízení žalobkyně.

44 Pokud jde o vedlejší žalobu, vzhledem k tomu, že bezpředmětnost této žaloby vyplývá z opodstatněnosti hlavní žaloby, je důvodné rovněž rozhodnout, že EUIPO a vedlejší účastnice ponesou vlastní náklady řízení, uložit EUIPO náhradu poloviny nákladů řízení žalobkyně a uložit vedlejší účastnici náhradu poloviny nákladů řízení žalobkyně.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (třetí senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí druhého odvolacího senátu Úřadu Evropské unie pro duševní vlastnictví (EUIPO) ze dne 22. srpna 2018 (věc R 178/2018-2) se zrušuje.**

2) **O vedlejší žalobě již není namístě rozhodovat.**

3) **EUIPO a společnost Basic AG Lebensmittelhandel ponesou vlastní náklady řízení, přičemž EUIPO nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených společností Repsol, SA a Basic AG Lebensmittelhandel nahradí polovinu nákladů řízení vynaložených společností Repsol, SA.**

Collins Kreuschitz De Baere

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 9. prosince 2020.

Podpisy